

Reyyan

— poet19 · 02 Ekim 2013

Kondu beyaz kelebek omzuma bir yaz günü,
Dedi: Taşı bu yükü, artık mahşere kadar!
Hatırladım dünyada Habil'in öldüğünü,
Geçerken gözlerinden Adem'in hatıralar...

Bedenimde med vakti; damarımdan taştı kan,
Yüzbinlerce hikâye kıyıya vurdu birden.
Ölüm-yaşam içinde dipsiz kuyuydu insan,
Yer gayyadan kızgındı, sema ağır demirden...

Ak göğsünden gecenin aşk içtim yudum yudum,
Islak kaldırımlara yüzünü çizdim Reyyan.
Bimekan ninnilerle izbelerde uyudum,
Her sabah sol yanımdan bebek doğurdu zaman.

Kâh yüzümdeki çizgi, kah saçımda ak oldun.
Sokaklar volta attı üzerimde her akşam.
Sahipsiz bir kalenin burcunda bayrak oldun,
Senle açıldı kapı, seninle kapandı cam.

Soğuk avuçlarımda bir rüyanın telvesi...
Öptüm yanaklarından ufuktayken güneşi,
Aksetti kulağıma bir yavru ceylan sesi,
Ansızın soluverdi dağların menevişi.

Köpürdü denizlerim yolum tükendi Reyyan;
Henüz sana ermeden kıyıya vurdu gemi.
Bu beden neden yanık, bu gönül neden üryan,
Neden yüklendim söyle bunca hüznü, matemi?

Nasıl ağır bir bilsen hicranına tahammül...
Emret, tutsun elimden artık o yaz o bahar;
Açsın menekşe leylak, açsın papatya ve gül!
Hangi dilde duasın hangi dilde intizar?

Sanma ki bir leyleğin armağanısın Reyryan.
Teheccüd duasısın, yarım kalan uykusun.
Geceyi mahkum eden, ayı küstüren leman,
İki dağ arasında Hacer'i bulan susun.

Esirgeme gölgeni, biraz koynumda uyut!
Kim demiş babaların sinesi soğuk olur.
Seni söylüyor her an sabra sığınan umut.
Bir yağmur tanesine binip pencereme vur.

İştıyak ateşiyile kuruyan dudaklarım,
Serçe gibi sığındı merhametine Reyryan.
Sensiz eksik her neşe ve her tebessüm yarım,
Aç artık sürgüleri al cennetine Reyryan...